

APRĪLIS 4 [48] 2018

IZDEVUMS IZNĀK VIENU REIZI MĒNESĪ

TOP ROKDARBI OZOLAINES PAGASTA MAZUĻIEM!

No kreisās puses:
Silvija Mežore, Albīne Šlahtoviča un Eleonora Prokofjeva
Foto: S.Ostaša

2017.gada nogalē Ozolaines Tautas nama senioru klubā „Uguntiņa” radās skaista un sirsnīga ideja – savām rokām radīt jaundzimušo sedziņas, ko valsts 100.-jā jubilejas gadā dāvināt tieši 2018.gadā Ozolaines pagastā dzimušajiem mazuļiem. Tā pagājušā gada nogalē aizsākās darbs pie jaundzimušo sedziņām, daļai darba topot senioru kluba „Uguntiņa” iknedēļas tikšanās reizēs, bet lielākajai daļai darba turpinoties mājās. Nu jau 2018.gada pavasarī ir pielocīts neliels pūrs, kas gaida savius mazuļus. Sedziņas ir ieguvušas arī skaistu dāvanu noformējumu, ar domu, lai šī dāvana būtu ne tikai sega, bet arī skaista

piemiņas lietiņa no bērna piedzimšanas brīža, no valsts 100-gades un no Ozolaines pagasta. Čaklās rokdarbnieces – Silvija Mežore, Albīne Šlahtoviča un Eleonora Prokofjeva iedvesmojas no katra paveiktā darba, entuziasma pilnas pārrunā nākamo sedziņu krāsu salikumus un rakstus un ir gatavas radīt vēl jaunus, skaistus darbus, vēlot, lai Ozolaines pagastā Valsts 100-gades gadā pasaulē nāk vēl daudz mazu ozolainiešu.

Vēršam uzmanību, ka sedziņas atrodas Ozolaines pagasta pārvaldē un tiks dāvinātas tām ģimenēm, kuras nāks savu mazuli deklarēt tieši Ozolaines pagasta pārvaldē klātienē.

Par Lauku atbalsta dienesta konsultācijām Ozolaines pagastā

Lauku atbalsta dienests

Lauku atbalsta dienesta Austrumlatgales reģionālā lauksaimniecības pārvalde 2018.gadā 11.maijā plkst.9.00 Ozolaines Tautas namā (Bekšos) sniegs konsultācijas par elektronisko platību maksājumu iesniegumu iesniegšanu. Papildus informācija pa tālr. 62602066. Klientam līdzi jāņem Elektroniskās pieteikšanās sistēmas lietotājvārds un parole.

Projekta „Dzīvo vesels Rēzeknes novadā” ietvaros Ozolaines pagasta iedzīvotāji un ciemiņi bez maksas tiek aicināti apmeklēt vairākas lekcijas, kas norisināsies Ozolaines Tautas namā, Bekšu ciemā:

12.04.2018. plkst.15.00

„Kā rīkoties, ko darīt, lai bērnam nerastos atkarība?”

16.04.2018. plkst.18.00.

„Smēķēšanas, alkohola, azartspēļu, narkotisko vielu lietošanas ietekme - riski un sekas”.

23.04.2018. plkst.15.00.

„Atkarīgo cilvēku veselības veicināšanas iespējas un metodes”.

Papildus informācija pa tālr. 22013477

ZIŅAS ĪSUMĀ

Vides aizsardzības fonds ir apstiprinājis projektu „Vides un dabas vērtību apzināšana, saglabāšana un aizsardzība Ozolaines pagastā”. Projekta izmaksas sastāda 30506,76 EUR.

12.04.2018. no plkst.9.00. Ozolaines Tautas namā - veselības istabas izbraukuma pakalpojums Ozolaines pagasta iedzīvotājiem. Tiks sniegta informācija par slimību profilaksi un veikti bezmaksas veselības paškontroles rādītāju eksprestesti.

Sakarā ar to, ka 30.04.2018 Valsts un pašvaldības iestādēs ir brīvdiena, Ozolaines pagasta pārvalde un tās pakļautībā esošās iestādes šo dienu atstrādās sestdien - 21.04.2018.

UZMANĪBU!!!
Valsts policija informē, ka Ozolaines pagastā ir uzsākti policijas darbinieku reidi ar mērķi nepieļaut kūlas dedzināšanu un atkritumu izgāztuvju veidošanu. Par minēto nelikumīgo darbu veikšanu iestājas administratīvā atbildība un naudas sods no 700 Eur.

Brīdinājums par krūmu un zaru nozāgēšanu ceļā malās Pleikšņos!

2018.gada 16.martā Ozolaines pagasta pārvaldē tika saņemta SIA Austrumlatgales atkritumu apsaimniekošanas sabiedrības (turpmāk SIA "ALAAS") vēstule "Par sadzīves atkritumu izvešanu Pleikšņos, Ozolaines pagastā", kurā informē, ka sadzīves atkritumu izvešana no Pleikšņiem ir apgrūtināta sakarā ar to, ka šaurie piebraucamie ceļi ir aizauguši ar koku un krūmu zariem. Atkritumvedēju automašīnas lukturi, virsbūve tiek skrāpēta un bojāta.

SIA "ALAAS" vērsās Ozolaines pagasta pārvaldē ar lūgumu veikt pasākumus atbrīvošanai no koku un krūmu zariem un brīdināja, ka gadījumā, ja koki un krūmi nebūs nozāgēti, transporta piebraukšana un sadzīves atkritumu izvešana nebūs iespējama.

Nemot vērā augstāk minēto, Ozolaines pagasta pārvalde aicina Pleikšņu iedzīvotājus tuvākajā laikā sakārtot piebraucamo teritoriju -

nogriezt zarus un krūmus, kas atrodas ceļa pusē un apgrūrina atkritumvedēju automašīnu piekļuvi arī citiem ipašumiem.

Par sadzīves atkritumiem!

Joprojām tiek pievērsta pastiprināta uzmanība arī tiem iedzīvotājiem, kuri nav noslēguši līgumu ar SIA "ALAAS" par sadzīves atkritumu izvešanu, jo regulāri pagasta teritorijā tiek atklātas stihiskās izgāztuves, kas nav pieļaujams. Aicinām ikvienu, kurš vēl nav noslēdzis līgumu par cieta sadzīves atkritumu izvešanu, to izdarīt nekavējoties, griežoties SIA "ALAAS" Zilupes ielā 50, Rēzeknē. Tālr.:64607673, mob.:20211337.

Fiziskās un juridiskās personas par Rēzeknes novada pašvaldības 19.08.2010. saistošo noteikumu Nr.38 „Par sadzīves atkritumu apsaimniekošanu Rēzeknes novadā” pārkāpšanu saucamas pie administratīvās atbildības, saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksu.

ZIŅAS ĪSUMĀ:

- Traktortehnikas tehniskā apskate Ozolaines pagasta Bekšos notiks: 2018.gada 23.aprīlī plkst.14.00 pie pagasta pārvaldes garāžas un atkārtoti tehniskā apskate notiks 2018.gada 6.jūnijā plkst.15.00 Bekšos pie pagasta pārvaldes garāžas.
- Rēzeknes novada pašvaldības Dzimtsarakstu nodaļa līdz 07.05.2018. aicina pieteikties šī gada Rēzeknes novada Zelta kāzu jubilārus. Sveiksana paredzēta 18.05.2018. Lūznavas muižā.
- Eiropas Savienības Latvijas Lauku attīstības programmas 2014.-2020.gadiem ietvaros, projektā „Pašvaldības ceļu infrastruktūras uzlabošana Rēzeknes novadā”, Ozolaines pagastā paredzēts finansējums ceļa "A13 Bekši-Laizāni-Groveriški-Pauliņi" 2,1 km gara posma rekonstrukcijai. Provizorisks remotu darbi varētu sākties 2018.gada jūnijā, ko pēc Rēzeknes novada pašvaldības iepirkuma rezultātiem veiks AS „Kauno tiltai”.

Aizbraukušie latgalieši vēlas atgriezties dzimtenē!

Jau mēnesi Latgales plānošanas reģionā darbojas remigrācijas koordinatore Astrīda Leščinska. Speciālista darbību nodrošina Vides aizsardzības un reģionālās attīstības ministrijas (VARAM) pilotprojekts "Reģionālais koordinators remigrācijas veicināšanai". Šis projekts paredzēts, lai veicinātu tautiešu interesi atgriezties Latvijā. Remigrācijas koordinatore darbība ir vērsta uz konkrētu cilvēku reālām vajadzībām.

Astrīda Leščinska: "Man kā remigrācijas koordinatore ir būtiski klūt par uzticības personu tautiešiem, kas šobrīd dzīvo ārvalstīs, izzināt viņu vajadzības un problēmsituācijas, kas kavē pārcelšanos atpakaļ uz dzimteni. Es sniedzu priekšlikumus kā risināt jautājumus, kas saistīti ar nodarbinātību, dzīvesvietu un izglītības iestādes izvēli remigrantu bērniem."

Latgales plānošanas reģiona remigrācijas koordinatore darbā liela nozīme ir sadarbībai ar VARAM, Latgales reģiona pašvaldībām, Nodarbinātības valsts aģentūru un citām valsts institūcijām. Galvenais uzdevums ir sazināties ar personām, kas šobrīd dzīvo ārvalstīs, izzināt viņu vajadzības un problēmsituācijas, kas kavē

pārcelšanos atpakaļ uz Latviju, sniegtot priekšlikumus kā jautājumus atrisināt. Kā norāda Astrīda Leščinska remigrantu interese par šo pilotprojektu ir liela. Koordinatore šobrīd darbojas ar 10 potenciālajām ģimenēm, kas izteica vēlmi atgriezties Latgalē un četrām, kas jau ir atgriezušās dzimtajā vietā, piemēram – Daugavpilī, Līvānos un Rēzeknē.

Astrīda Leščinska: "Situācijas un atgriešanās iemesli ir individuāli. Interesi lielākoties izrāda ģimenes ar bērniem. Vecākiem ir svarīgi tas, ka Latvijā bērniem ir pieejama kvalitatīva izglītības programma, pie tam, daudzas pašvaldības skolēniem nodrošina bezmaksas pusdienas un sabiedrisko transportu. Liels pluss ir iespēja apmeklēt dažādus interešu pulciņus."

Interesi par šo pilotprojektu raisa iespēja saņemt reālu finansiālu atbalstu uzņēmējdarbības uzsākšanai. Šobrīd plānots, ka katrā no reģioniem tiks atbalstīti vismaz 4 uzņēmējdarbība projekti, kuriem tiks piešķirts finansējums līdz 9000 eiro katram. Šis finansējums būs atpēriena punkts atgriežoties mājās. Pagaidām tautieši ir atsaukušies no sekojošām Eiropas valstīm: Lielbritānijas, Īrijas un Vācijas. Šajā projektā svarīgs ir informatīvais atbalsts. Latgales plānošanas reģiona koordinatore saziņu ar tautiešiem lielā mērā veic

#REMIGRĀCIJA

Latvijas piecos reģionos izveidots koordinātu tīkls, kuru uzdevums ir sagatavot personalizētu informācijas piedāvājumu atbilstoši potenciālā remigranta interesēm un palīdzēt atgriezties Latvijā pēc ilgstošas prombūtnes

arī sociālajos tīklos, tāpēc vietnē [www.facebook.com](https://www.facebook.com/es.atgriezos.latgale/) tika izveidota lapa "Es atgriežos Latgalē!", kur tiek ievietota aktuāla informācija par atgriešanās iespējām dzimtenē. <https://www.facebook.com/es.atgriezos.latgale/>

20 dienu laikā lapai ir vairāk nekā 100 sekotāju. Aktīvi tiek apzināti tautieši arī sociālo tīklu diasporu grupās.

Šis projekts Latgalei ir ļoti nozīmīgs, ikviena pašvaldība ir gatava nākt preti iedzīvotājiem, kuri vēlēties atgriezties un dzīvot tās administratīvajā teritorijā, kopā celt reģiona labklājību un Latvijas tautsaimniecību.

Lai sazinātos ar Latgales plānošanas reģiona remigrācijas koordinatore Astrīdu Leščinsku, aicinām zvanīt pa tālruni: 65423801 vai sūtīt e-pastu: astrida.lescinska@lpr.gov.lv.

Atbalstīts projekts „Gaismu aparatūras iegāde Ozolaines pagasta tautas nama vajadzībām”

Saskaņā ar Lauku atbalsta dienesta Austrumlatgales reģionālās Lauksaimniecības pārvaldes 27.02.2018. lēmumu, ir apstiprināts Rēzeknes novada Ozolaines pagasta pārvaldes projekta pieteikums „Gaismu aparatūras iegāde Ozolaines pagasta tautas nama

vajadzībām” (Nr.17 – 01 – AL15 – A019.2202 – 000037), kas tika iesniegts biedrības „Rēzeknes rajona kopienu partnerība” izsludinātajā projektu konkursa 4.kārtā ELFLA Latvijas Lauku attīstības programmas 2014. – 2020. gadam apakšpasākuma 19.2. „Darbības īstenošana, saskaņā ar sabiedrības virzītās vietējās attīstības stratēģiju” aktivitātes 19.2.2. „Vietas potenciāla attīstības iniciatīvas” ietvaros.

Projekta attiecināmās izmaksas ir EUR 6698,90, no kurām publiskais

finansējums 90% apmērā ir EUR 6029,01 un Ozolaines pagasta pārvaldes līdzfinansējums 10% apmērā ir EUR 669,89.

Projekta realizācijas termiņš ir 2018.gada 1.decembris.

Projekta mērķis ir, iegādājoties kvalitatīvu gaismu aprīkojumu pasākumu organizēšanai, veicināt Ozolaines tautas nama pašdarbības kolektīvu veiksmīgu turpmāko darbību un kvalitatīvu kultūras pasākumu piedāvājumu Ozolaines pagasta iedzīvotājiem.

Lauku atbalsta dienests

NACIONĀLAIS
ATTĪSTĪBAS
PLĀNS 2020

EIROPAS SAVIENĪBA

EIROPA INVESTĒ LAUKU APVIDOS
Eiropas Lauksaimniecības fonds
lauku attīstībai

Ozolaines pagasta pārvalde aicina pieteikties un piedalīties projekta „Folkloras skola 2” aktivitātēs

Aprīlī (datums un laiks tiks precizēts):

- Pastalu izgatavošanas meistarklase pie meistara Andra Kačkāna;
- „Rokdarbnīca” - latgaliešu tradicionālie rokdarbi ar senioru klubu „Ugunčiņa”;
- Latgales kultūrvēstures muzeja apmeklējums;

Maijā (datums un laiks tiks precizēts):

- Lekcija „Ģimenes un gadskārtu tradīcijas Latgalē”, vada Rēzeknes Tehnoloģiju akadēmijas asociētā profesore Angelika Juško-Stekele;
- „Rokdarbnīca” - latgaliešu tradicionālie rokdarbi ar senioru klubu „Ugunčiņa”

22.jūnijā (laiks tiks precizēts):

- Vainagu un ziedu kroņu pišanas meistarklase, vada zāļu sieva Līga Reitere (jūnijs)

Dalība aktivitātēs – bezmaksas.
Pieteikšanās: zvanot pa tālr.64640173, 28393356 vai, rakstot uz e-pastu ilga.smane@ozolaine.lv, norādot vārdu, uzvārdu, kontaktinformāciju un aktivitātes, kurās vēlaties piedalīties!

Informējam, ka vietu skaits meistarklasēs un radošajās darbīcās ir ierobežots.

Laipni aicināti piedalīties visi interesenti!

*Projekts "Folkloras skola 2"
(Projekta Nr.2017-3-TRK014)
tiek realizēts ar
Valsts Kultūrkapitāla Fonda
(VKKF) atbalstu.*

VALSTS

KULTŪRKAPITĀLA FONDS

Projekta „Folkloras skola 2” aktualitātes

24.03.2018. Ozolaines pagasta TN notika Ievas Pīgoznes lekcijas „Apģērba attīstība Latvijā un Latgalē 18. - 19.gadsimtā” un “19.gadsimta apģērba komplektēšana un valkāšana mūsdienās”.

Pasākumā piedalījās gan folkloras kopu un deju kolektīvu dalībnieki, gan Tautas lietiskās mākslas studijas “Dzīpariņš” rokdarbnieces, gan muzeju darbinieki un citi interesenti.

Pateicamies lektorei par aizraujošu nodarbību un iedvesmu jauniem izaicinājumiem tautas tērpu darināšanā un komplektēšanā!

*Lappusi sagatavoja:
Ilga Smane*

*Ozolaines pagasta pārvaldes
Projektu vadītāja*

Tālr. 64640173

E-pasts: ilga.smane@ozolaine.lv

25.marts – komunistiskā genocīda upuru piemiņas diena!

25.marts mūsu kalendāros ir viena no tām dienām, kad jāizkar valsts karogs, djemžēl, ar melno sēru lenti... Sis datums ir komunistiskā genocīda upuru piemiņas diena, jo tieši 25.martā, 1949.gadā, notika visplašākā Latvijas iedzīvotāju izsūtīšana uz Sibīriju un citiem attāliem PSRS apgabaliem, ko veica Staļina režīms. Plašās represijas nepagāja sečen arī Ozolaines pagastam. Arī no šejienes tika izsūtītas daudzas ģimenes, no kurām pēc gadiem kāds atgriezās, kāds palika uz pastāvīgu dzīvošanu tālīnē, kāds "salūza" zem smagās dzīves sagādātās nastas... Patreiz Ozolaines pagastā dzīvo 4 personas, kuru statuss ir "politiski represēts". Daudz gadi ir pagājuši kopš tā laika posma notikumiem, tomēr cilvēku atmiņas nav dzisušas un sirds joprojām sāp par pašu piedzīvoto, par vecākiem un vecvecākiem... Vini atzīst, ka par šiem notikumiem ir sākušī runāt vairāk tikai pēdējos gados...

Kā stāsta **Eleonora Prokofjeva**, viņas tēva ģimeni izveda kā "kulakus" (skaidrojums- Pēc 1917. gada Oktobra apvērsuma jaunās varas pārstāvji par kulakiem sāka dēvēt visus turīgos zemniekus. PSRS 1928.-1932. gados īstenotās "kolektīvizācijas" gaitā viņi tika atzīti par varai naidīgiem un fiziski likvidējami represiju ceļā (nošaušana, izsūtīšana uz valsts mazapdzīvotiem apgabaliem, ieslodzīšana koncentrācijas nometnēs)). Eleonoras tēva ģimene kopumā tiešām dzīvoja turīgi- viņiem bija 65 ha zemes, viņi turēja 5 govīs, 3 zirgus. Ģimenē auga 3 dēli un meita. Meita 1948.gadā Rēzeknē

Uz foto (no kreisās puses): Jānis Laizāns, Eleonora Prokofjeva, Zinaīda Skredele un Valērija Zutis
Foto no Ozolaines pagasta pārvaldes 2010.g. arhīva

pabeidza poļu ģimnāziju un augstāko izglītību iestājās apgūt Varšavā, jo Latvijā nebija pieejama augstākā izglītība poļu valodā. Aizceļošana viņu paglāba no represijām un viņa Polijā palika uz visiem laikiem. Bet Eleonoras tēvu Vladislavu un viņa 2 brāļus, kopā ar vecākiem, izveda 1949.gada 25.marta naktī ieradās PSRS armijas zaldāti zirgu pajūgos un ģimenei tika dota pusstunda laika, lai salasītos. Ģimene bija ļoti ticīga un uztraukumā Eleonoras vecmamma skraidīja pa māju un nemitīgi meta krustu, nespējot saprast, ko kērt un ņemt. Līdzī tika paņemtas visas Bībeles un lūgšanu grāmatas, krustiņi. Mājās bija svaigi cepta maize, svaigi ņīts sviests, bēniņos karājās pašu žāvēta gala, bet no mājās esošajiem produktiem kuplajai ģimenei jāva paņemt līdzī tikai un vienīgi 2 maizes klaipus. Arī no drēbēm drikstēja paņemt līdzī tikai to, ko varēja uzreiz apģērbt, bet nekādus saiņus ar mantām līdzī ņemt nelāva, kaut arī citām ģimenēm bija ļauts ņemt līdzī krietni vairāk. Brauciena laikā uz Sibīriju saslima Eleonoras tēva brālis. Kad vilciena sastāvs bija nonācis galapunktā Omskā, tēva brālis no vagona pa taisno uz nestuvēm tika aizvests uz slimnīcu. Tur viss personāls esot saskrējis, lai savām acīm redzētu īstu fašistu, jo vietējie ļaudis tika maldīgi informēti, ka viņu ciemā tiks ievesti fašisti. Tēva brālis bija inteliģents, gudrs un izglītots cilvēks, un laika gaitā, komunicējot ar slimnīcas personālu, viņš kļiedēja maldīgo priekšstatu par sevi, pastāstot, kas viņš ir, no kurienes un kādā veidā nonācis šeit. Pēc tā darbinieku attieksme krasi mainījās un slimnīcā pret viņu sāka ļabi izturēties. Eleonoras tēva ģimene pirmo gadu dzīvoja tā sauktajā "zemlankā" jeb zemnīcā (skaidrojums- dzīvojamā platība, ko būvē, izrokot zemē lielu bedri, lai tajā var ieiet iekšā, bet virsu pārklājot ar vairākām pieejamo

materiālu kārtām, tādā veidā izveidojot jumtu, tam virsū saliek lapas un uzber lielu kaudzi smilšu). Izsūtītajā saimē piespiedu kārtā vārdi tika pārkrieivoti - piemēram, Eleonoras vectēvs Jans, kurš pēc tautības bija polis, kļuva par Ivanu, bet Eleonoras tēvs jau tika saukts par Ivanoviču. Ģimene sāka strādāt vispirms meža darbos- Eleonoras tēvs ar traktoru vilka ārā balķus no meža. Reiz tēvam bija salūzis traktors ziemā, kad ārā bija -40C, un viņš apsaldēja kājas. Pēc tā viņa kājas visu dzīvi bija slimas. (Uz šī pamata, jau vecumdienās Latvijā viņam sākās gangrēna, no kā viņš arī mira 70 gadu vecumā.) Sibīrijas dzīves pirmsākumos pārtika tika dota "uz skaitu"- 3-4 neliela izmēra kartupeli zupai, kāda putrainu sauja. Daboties savās atmiņās, tēva ģimene stāstīja, ka viņi dzīvoja pastāvīgā izsalkumā.

Eleonoras mammas ģimene arī tika izvesta tajā pašā naktī, taču viņiem tika dotas 2 h laika sagatavoties un ņemt bija atļauts krietni vairāk. Vecmamma salasīja visus savus adījumus un tamborējumus- zeķes, cimdus ar latvju rakstiem un citus rokdarbus. Vecmammai bija liels pūrs pielocīts, kas pirmo laiku Sibīrijā ģimenei jāva gan pašiem apģērbties, gan arī iemainīt rokdarbus pret kartupeliem vai notirgot, lai varētu sagādāt vismaz kripatiņu pārtikas. Brauciens uz Sibīriju lopu vagonos ilga aptuveni 2 nedēļas un bija gana smags. Viņu vagonā neviens brauciena laikā nemira, bet citos vagonos bija arī letāli gadījumi. Mammas ģimenes uzvārds bija Garjāni, taču arī tas tika pārkrieivots un papiros uz visiem laikiem ģimene palika par Garionoviem. Pirmais gads Sibīrijā mātes ģimenei bija ļoti smags- mamma pat bija appampusi no bada, kā rezultātā tika arī slimnīcā. Arī Eleonoras mamma sākotnēji strādāja meža darbos.

Mamma Bronislava Baufale, dvīņu māsas (no kreisās) Eleonora un Aleksāndrs, vecākā māsa Marija

Foto no E.Prokofjevas arhīva

(tuprinājums 5.lpp.)

Eleonoras vecāki:
Bronislava un Vladislavs Baufali
Foto no E.Prokofjevas arhīva

(teksta sākums 4.lpp.)

Kopumā visi no Latvijas represētie ļaudis tika atvesti ar iepriekšēju pieteikumu, ka tie ir fašisti. Kad cilvēki kāpa ārā no vagoniem, vietējie bariem pulcējās, lai paskatītos uz īstiem fašistiem. Bet pēc tam, kad latvieši kādu laiku jau bija padzīvojuši starp vietējiem, viņi tomēr saprata, ka jaunpienācēji nekādi fašisti jau neesot. Un tad attieksme kļuva arvien labāka, un beigās vietējie pat sniedza palīdzīgu roku izsūtītajām latviešu ģimenēm, jo redzēja, ka tie nav nekādi launi ienaidnieki, bet gan lāga cilvēki, kam atņemts viss. Vietējie iedeva kartupelus, ko sastādīt, un citādi palīdzēja. Un tā pamazām, pamazām bada laiki beidzās. Bet, kad Eleonoras tēvs sāka uz traktora strādāt pavisam nopietni, tad viņam sāka arī maksāt algu un kļuva vieglāk iztikt.

Lai arī abas ģimenes uz Sibīriju brauca dažādos vagonos, tomēr izsūtījuma gala vieta abām bija viena - Omskas apgabals, sovhozs "Lesnoje". Gan Eleonoras mamma Bronislava, gan tēvs Vladislavs sākotnēji tika nosūtīti strādāt meža darbos, kur abi arī satikās un iepazinās. Tad apprecējās, nodibinot Baufalu ģimeni. Bet jau 1951.gadā piedzima Eleonoras vecākā māsa Marija. 1954.gadā piedzima dvīņu māsas - Eleonora un Aleksandra. Ģimenē bija strādīgi un centīgi ļaudis, tāpēc, pat Sibīrijā būdami, mēģināja iekārtot savu iedzīvi iespējami labāku. Tika uzcelta neliela mājiņa - salmi un māls tika jaukti kopā veidoti pikās, no kurām tapa mājas sienas, arī jumts tika uztaisīts no salmiem. Un šajā mājā arī visi dzīvoja. Eleonora zina stāstīt, ka viņus, 3 bērnus, auklēja vecmammās, bet vecāki strādāja. Tēvs strādāja kā traktorists, mamma lauka darbus veica. Tēva brāļa sieva bija talantīga šuvēja. Vēl pirms nonākšanas Sibīrijā, viņai bija ļoti laba "Singer" šujmašīna mājās. Izsūtīšanas brīdī viņa ļoti lūdza atļaut šujmašīnu paņemt līdzi, bet tas netika atļauts. Sibīrijā viņa turpināja šūt, bet darīja to ar rokām. Viņa šuva skaistas kleitas vietējam krievu dāmām, gan Eleonorai un

māsām, gan pieaugušajiem ģimenē - un viss tika izdarīts ar rokām. Viņa arī adīja un tamborēja, palīdzot visai ģimenei. Eleonora gan atzīst, ka pati no Sibīrijas laikiem maz ko atceras, jo bija vēl pavisam maziņa bet, bez šaubām, atmiņā iespiedušies daži spilgti momenti, piemēram, ka Sibīrijā skrējušas preti tēvam, kad viņš ar traktoru apstrādāja laukus. Lauki bija līdzieni jo līdzieni, līdz ar to redzamība bija ļoti tāla, tāpēc likās ka traktors brauc nebeidzami ilgi un tēti nekā nevar sagaidīt.

1959.gadā, kad pie varas nāca Leņins, bet Eleonorai bija 5 gadi, ģimene tika reabilitēta. Vispirms uz Latviju atgriezās vecākais Eleonoras tēva brālis. Tālāk par atgriešanos steidzami domāja Eleonoras ģimene, jo vecākajai māsai Marijai bija laiks doties skolā un Sibīrijā skolu latviešu valodā nebija. Vecāki negribēja palikt Krievijā un vēlējās, lai bērni aug un dzīvo Latvijā. Omskā palika dzīvot 2 mammas brāļi, kuri tur nodibināja ģimenes. Prom negribēja laist arī Vladislava un Bronislavas ģimeni, jo viņš ļoti labi strādāja un Sibīrijā esot nopelnīja pat goda vimpeli par sasniegumiem darbā. Viņiem tika solīts pat palīdzēt uzcelt labu māju, taču vēlme atgriezties Latvijā bija...

Jānim Laizānam bija 9 gadi, kad Laizānu ģimeni - 2 māsas, Jāni pašu un viņu māti izsūtīja uz Omskas apgabalu. Tēvs tika atsevišķi izsūtīts, nonākot cietumā Sibīrijā. Ceļš bija ilgs, lopu vagonos. Viņu vagonā neviens nemira, bet citos vagonos pa ceļam mira ļaudis, tad tos vienkārši izmeta ārā un ceļu turpināja.

Ģimene Sibīrijā pavadīja 7 gadus - Jānis kopā ar kādu tatāru puiku sovhoza saimniecībā ganīja govīs, mazs puika būdams. Kā pats saka: "Vasarā strādāju, lai nopelnītu sev uzvalciņu!" Gan Jānis, gan viņa māsas 7 gadus mācījās vietējā skolā. Vaicāts par vietējo attieksmi pret viņiem, kā ievestajiem, Jānis stāsta:

Jānis Laizāns
Foto no Ozolaines pagasta
pārvaldes 2018.g. arhīva

Jānis Laizāns
Foto no Ozolaines pagasta
pārvaldes 2014.g. arhīva

"Vietējie bija brīdināti, ka ievēdīs cilvēkus, no kuriem jābaidās, jo viņi var nožņaugt un nosist. Kad vietējiem iedzīvotājiem tomēr kļuva skaidrs, ka tas viss ir tālu no patiesības, liels bija viņu izbrīns!" Jānis citē Sibīrijas pamatiedzīvotāju toreizējos vārdus: "Gaidījām, ka atbrauks ienaidnieki, a te - visi labi cilvēki!" Jānis atceras, ka, dzīvojot Sibīrijā, tika svinēti arī Jāni.

Uz jautājumu - vai ir zināms, kāpēc viņu ģimeni izsūtīja, Jānis atbild, ka nav zināms! "Vienkārši izsūtīja un viss, pasakot, ka 2h laikā jāsalasa mantas!"

Tēvs nomira no tuberkulozes cietumā. Pārējā ģimene atgriezās atpakaļ Latvijā - gan māte, gan visi 3 bērni. Pēc atgriešanās Latvijā Jānis mācījās Rēzeknē vakara tehnikumā, iegūstot profesiju "tehniks-tehnologs" un absolvējot tehnikumu ar sarkano diplomu. Tad iestājās mācīties Dzelzceļnieku skolā Daugavpilī. Pēc tam 2 gadus strādāja Liepājā, pēc kā tika iesaukts armijā. Pēc armijas Jānis strādāja Slaukšanas aparātu rūpnīcā 18 gadus, pēc tam Rēzeknes elektro būvinstrumentu rūpnīcā (REBIR) 18 gadus. Pēc 9 gadiem, nostrādātiem Slaukšanas aparātu rūpnīcā, Jānis sagaidīja savu rindu pēc dzīvokļa.

Jāņa ģimene Omskā, pēc atgriešanās Latvijā, nekad vairs nav bijusi. Arī pazīnas tur vairs nav palikuši, jo pie pirmās iespējas visi devās prom uz savu Dzimteni - gan latvieši, gan poļi, gan tatāri un citu tautu pārstāvji.

Sobrid no ģimenes dzīvi ir palikuši Jānis un viena māsa. Jānis šogad jau nosvinēja 78.dzimšanas gadu un dzīvo Ozolaines pagasta Pleikšņos.

(turpinājums 6.lpp.)

(teksta sākums 5.lpp.)

Zinaīdas Skredeles (dzim. Barkāne) ģimene tika izvesta 25.marta naktī. Brālim bija 10 gadi, kad viņu un mammu aizveda prom no mājas. Paņemt mantas ģimene tika atvesta atpakaļ tikai nākamajā dienā, taču visa iedzīve jau bija iznesta uz pagalma, izdemolēta, mantas pārslasītas un vairs īsti nebija ko ņemt. Vecākā māsa (18 gadi) un vecākais brālis (17 gadi) bija skolā, kad saņēma ziņu, ka mamma ar jaunāko brāli dosies izsūtījumā. Vecākie bērni paši devās meklēt vecākus pa vagoniem. Māsa pat stāstīja, ka tad, kad viņa ieleva vagonā, viņa slēpās no vecākā brāļa, lai viņš nevarot atrast māsu un nebraucot līdz. Taču beigās visi bērni nonāca vilciena sastāvā. Pats pēdējais izsūtījumam pievienojās tēvs. Viņš no rīta devās uz darbu dzelzceļā, nenojauzdams neko jaunu, bet tad uzzināja, ka ģimene jau ir paņemta izvešanai. Tēvs devās uz dzelzceļa staciju, viņu sākumā nemaz nēlaida vagonos, jo zaldāti teica, ka viņš neesot represējamo personu sarakstos. Tēvam bija visas iespējas palikt Latvijā un nebraukt izsūtījumā, taču viņš devās līdz savai ģimenei. Kad vilciena sastāvs izbrauca no Rēzeknes stacijas, ģimene bija izkaisīta dažādos vagonos- Mamma ar brāli vienā, vecākie bērni citā un tēvs- vēl citā. Ģimene mēģināja pa vagoniem atrast viens otru un beidzot Krievijā, dzelzceļa stacijā Veliķije Luki visi satikās. Kā saka Zinaīda: "No tā laika mēs arī turamies visi kopā!" Bet kopumā pa ceļam daudzi pazaudēja savus bērnus, daudzi vecie ļaudis nomira. No atmiņu stāstiem Zinaīda atceras, ka kādai ģimenei pa ceļam nomiris tēvs, kas bija gados vecāks, ģimenei izdevās viņu apbedīt. Pēc atgriešanās no Sibīrijas viņi ir velējušies atrast šo apbedījuma vietu, bet tas vairs nav izdevies! Zinaīda pati piedzima Omskas apgabalā. Šodien viņa pat atceras precīzu adresi vietai, kur viņi Sibīrijā dzīvoja- ciems- Poltavkā, iela- Severnaja 14. Atmiņu stāsti vēsta, ka visa ģimene sākumā strādāja lauksaimniecības darbos. Kad piedzima Zinaīda, mamma, protams, palika auklēt mazo bērnu. Bija pārtikas trūkums, un mazā meitiņa līdz pat 2 gadiem tika barota ar krūti, kad mamma pati bija tādā bada stāvoklī, ka nācās turēties pie sienām, lai nenoģībt. Kad Zinaīdai jau bija 2 gadi, viņa sāka prasīt maizīti, lai remdētu izsalkumu, bet mamma teica, ka maizītes neesot Mazais bērns prasījis: "Tad kartupelīti!" Mammai nebija citas iespējas, kā pateikt, ka arī

kartupeliša nav, jo ēst nebija ko. Atmiņās palicis arī tas, ka, strādājot lauku darbos, represētajiem nebija ļauts no lauka paņemt līdzī ne vienu mazāko kartupelīti, ne vienu graudiņu, kas bija izbiris un palicis uz lauka. Tam tā arī bija jāpaliek uz lauka, pretējā gadījumā draudēja bargi sodi... Cilvēki tika turēti nežēlīga bada apstākļos. Visu apstākļu ietekmē, ģimene arī bieži slimoja. Īpaši slimoja viens no brāļiem, bija pat brīdis, kad likās, ka viņš var neizdzīvot, tomēr Dievs bija lēmis dot viņam iespēju dzīvot tālāk. Kad ģimene pārbrauca no stepes uz taigas teritoriju, dzīve kļuva mazliet labāka. Ģimene strādāja meža darbos. Zeme bija auglīga. Vietējie iedzīvotāji iedeva kartupeļu mizas ar asniem, no kā ģimene izaudzēja savus kartupeļus. Mamma lasīja ogas mežā, tirgoja, tādā veidā parādījās arī naudas līdzekļi ģimenei. Jaunākajam brālim bija laiks iet skolā- viņš vecākiem teica, ka ejot skolā, bet pats nemaz negāja, jo nezināja krievu valodu, tā kā ģimenē un Ozolaines skolā bija runāts tikai latviski. Vecāki, to uzzinājuši, sodīja zēnu, tad viņš tomēr devās un sāka izglītoties. Viņam bija gaiša un gudra galva, tāpēc mācības viņam padevās labi.

Kad Staļins nomira, tika izdota regula, ka bērnus var paņemt atpakaļ uz Dzimtenes valstīm. Tā kā nebija neviena, kurš varētu atbraukt pakal, tad jaunāko no brāļiem- Albertu 14 gadu vecumā mamma palaida vienu pašu atpakaļ. Atgriežoties Latvijā, viņu nekur nenēma pretī, "atplestām rokām" neviens negribēja sagaidīt tā saukto kulaka dēlu. Bet pamazām viņam izdevās iekārtoties. Kad bija ļauts atgriezties arī pieaugušajiem- 3 gadus vēlāk (1956.gadā), vecāki ar nu jau 2 māsām atgriezās atpakaļ (Zinaīdai toreiz bija 5 gadi). Zinaīda atceras, kā viņa raudāja, braucot prom no Omskas, jo viņai bija žēl pamest savas mājas (apkārt bija taiga, blakus mežs- materiāla pietiekami, un Zinaīdas tēvs jau bija paspējis dabūt mājas celtniecības atļauju un uzcelt savu ģimenes mājokli arī Sibīrijā). Tāpat Zinaīda atceras, ka no Pristaņas viņu pavadīja vesels bars bērnu, kuriem viņa stāstīja, ka brauks uz Latviju. Bet brīdī, kad kuģis sāka kustēties, mazo meiteni pārņēma asaras, ka viņa brauc prom no sev pierastas vietas un rotaļu biedriem. Bet drīz vien mazā Zinaīda nomierinājās un devās izpētīt kuģi, mammai pat nācās meklēt bērnu, bet meitēns jau bija uzkāpis pie kapteiņa. Atmiņu stāstos teikts, ka ģimene gan uz Sibīriju aizbrauca ar dažiem mantu saiņiem, gan atpakaļ brauca tāpat,

Zinaīda Skredele (dzim. Barkāne)

jo Sibīrijā iekārtoto iedzīvi arī vairs nebija iespējams pārvest un ar to mērot tik tālu ceļu. Vecākais brālis Vladislavs palika Omskā, viņš bija mērķtiecīgs un pabeidza iesāktās studijas Omskas institūtā. Kad vecākā māsa nopelnīja savu pirmo naudu, viņa brauca to vest brālim, jo arī viņš dzīvoja pilnīgā trūkumā un knapi vilka dzīvību, dēļ bada. Vēlāk tika nosūtīts strādāt uz Gurjevu. Bet pēc kāda laika vienalga atgriezās Dzimtenē. Jaunākais brālis Alberts Latvijā iestājās Valmieras arodskolā apgūt kokgriezēja, kokamatnieka prasmī, kur atklājās, ka brālim šajā prasmē ir liels talants. Bet naudu iztikai pelnīja, piestrādājot Rīgā par kravas mašīnas šoferi, vadāja produktus.

Vēlāk viņš strādāja Rēzeknes slaukšanas iekārtu rūpnieciskā konstruktora birojā, kur viņš bija atzīts racionalizators un izgudrotājs, bet sakarā ar to, ka viņš bija pabijis izsūtījumā, viņam šos goda nosaukumus oficiāli nepiešķīra līdz brīdim, kad sākās tā saucamā "perestroika". Viņam bija daudz goda nosaukumu un, kad beidzot, apmēram 1998.gadā viņu oficiāli atzina par izgudrotāju, mums, ģimenei, bija liels prieks un lepnums!

Lai arī māja, ģimenes izvešanas brīdī, nebija nedz liela, nedz lepna, tomēr pa laiku, ko ģimene pavadīja Sibīrijā, tā netika likvidēta vai pārvesta, kā tas notika ar citu ļaužu mājām. Tā joprojām stāvēja savā vietā. Kā secina Zinaīda, visdrīzāk māja tika nosargāta viena iemesla pēc- tā atradās stratēģiski svarīgā vietā- no vienas puses bija dzelzceļš un dzelzceļa pietura, no otras- ceļš. Kad pāri gāja vācu karaspēks, viņi izmantoja šo māju kā kazarmas, viņi

(turpinājums 7.lpp.)

(teksta sākums 6.lpp.)

- krievu karaspēks šķērsoja šo vietu, tad viņi izmantoja šo māju savām vajadzībām. Kara laikā šeit tika ierīkots arī kara hospitālis. Kādu laiku mājai piegulošajā saimniecībā ēkā bija ierīkota Pienotava. Pēc tam, kad Zinaīdas ģimene atguva tēva mājas, vēl ilgu laiku gan medicīniskajai palīdzībai, gan citiem kā norāde, kādā veidā māju atrast, kalpoja vārds "Pienotava" un visi uzreiz zināja, kur jābrauc. Lai arī māja bija saglabājusies, dzīvot tajā ģimeni neviens nelaida. Pēc atgriešanās no Sibīrijas viņi dzīvoja vienā 11m² istabīnā. Kopā 11 cilvēki- gan bērni, gan pieaugušie. Tāpēc jau no tiem laikiem esmu pieradusi, ka man apkārt ir bars." Zinaīda vēl atceras, kā šajā mazajā istabīnā tapa fotogrāfijas un viņai, kā bērnam, likās, ka visam bija gana vietas un šī saurība nebija nekāds trūkums...

Valērijas Zutis ģimene tika izsūtīta citā laikā- 1941.gada 14.jūnijā.

Valērija stāsta: "Mēs nebijām maza ģimene- mamma, tēvs un 4 bērni." Valērijai tolaik bija 10 gadi. Tēvs, kā jau agrākajos laikos, strādāja viens, mamma rūpējās par ģimeni. Viņš strādāja policijā. Kad atnāca padomju laiku, viņam vajadzēja šo darbu pamest un viņš aizgāja strādāt Gaigalavās mežniecībā grāmatvedībā. Uz mājām Rēzeknē viņš brauca tikai pa sestdienām. Un tad pienāca liktenīgā diena. "Tā bija vasara, mēs toreiz dzīvojām Rēzeknē, Dzirnauvu ielā... Kādu dienu pie mums atnāca kaimiņiene un pastāstīja, ka preti mūsu mājai atbrauca mašīna un aizveda kādu ģimeni prom. Neatceros, kur viņi strādāja, tikai atceros, ka sieva bija angļu valodas skolotāja. Mamma sāka uztraukties par tēvu, vai tik viņš arī nebūs paņemts. Vecākais brālis sēdās uz velosipēda un aizbrauca uz Gaigalavu, kur saņēma ziņu, ka tēvu tik tiešām apcietināja. Brālis atgriezās atpakaļ mājās un ierosināja nekavējoties doties prom, lai viņus arī neapcietina. Mamma atbildēja, ka neviens nekur prom nebeigs, jo visai ģimenei ir jābūt kopā. Brālis jau gribēja paslēpties Mežvidos, kur dzīvoja tēva vecāki, bet mamma bija kategoriski pret." Vēlāk arī pie viņiem ar kravas mašīnu atbrauca bruņoti zaldāti, kaut ko meklēja pa skapjiem, rakņājās pa mantām. Valērija turpina: "Mamma viņus visur vadāja- uz šķūni aizgāja. Tad pateicilasities un gatavoties braukšanai prom, paņemt līdzī pārtiku, lai pirmo laiku būtu, ko paēst, bet, lai nebūtu

vairāk par 100kg mantu, jo, ja svars būs pārsniegts, tās tāpat tiks izmestas ārā. Pa ceļam uz dzelzceļa staciju zaldāti piestāja, lai paņemtu līdzī tēvu. Mēs tā arī netikām informēti par to, kādi ir mūsu represēšanas iemesli. Stacijā mēs tikām iesēdināti vienā vagonā, tēvs- atsevišķi citā. Nakts tika pavadīta turpat, sastāvam joprojām stāvēt Rēzeknes dzelzceļa stacijā. No rīta mūs pavadīt bija atnākuši radi, taču viņus zaldāti nelaida klāt. Vecākajam brālim, kurš toreiz jau mācījās ģimnāzijā, atnāca draugi, bet neviens līdz mums tā arī netika." Sastāvs sāka savu ceļu uz Sibīriju. Kā stāstīja Valērijas mamma, Daugavpilī daļa vilciena sastāva tika atkabināta, kurā palika vīrieši. Brauciens bija ilgs, pa ceļam jau sākās karš. Valērija atceras, ka viņi ilgi stāvējuši dzelzceļa stacijās pa ceļam, bet, kad bija lauts iziet, varēja novērot, kā pa sliedēm tika vesta bruņutehnika uz Latvijas pusi.

Valērija ar brāļiem, māsām un mammu tika aizvesta uz Krasnojarskas apgabalu Kanskā. Viņas ģimeni, dēļ tā, ka mamma un 4 bērni, ņemt nevienam nebija lielas vēlmes. "Pa ceļam runājam, ka "Makarova" kolhozs dzīvo slikti, līdz ar to arī dzīvošanas apstākļi nekādi labie tur nespīd. Tur bija daudz izsūtīto." Sākotnēji viņi- māte un 4 bērni- tika izmitināti pie kāda vietējā iedzīvotāja mājā. Atbraukuši viņi bija tukšām rokām- nebija ne kādas karotes, ne spaiņa. Saimnieki, kuru mājā viņi dzīvoja, iedeva vismaz koka karotes, ar kādām paši ēda. Mamma kādas labākas drēbes iemainīja pret spaini un dažām citām saimniecībā vajadzīgām lietām. Tur arī veikalos nebija, ko nopirkt, pat, ja nauda būtu. Karš sākās, tad kļuva vēl sliktāk. Vīrieši tika paņemti uz fronti, mājās palika tikai sievietes ar bērniem. Mammu sūtīja strādāt uz lauku, bet viņai nemaz nebija piemērota apģērba. Pēc kāda brīža mamma ierosināja, ka viņiem jāsāk dzīvot atsevišķi, jo mājas saimniekiem viss iekārtots, sava iedzīve un negribējās būt par traucēkliem svešā mājā. Par laimi, sākoties kolhoza laikiem, daudzas ģimenes bija pametušas savas mājas un devušās prom, līdz ar to šīs mājas stāvēja tukšas un bija pieejamas ikvienam. Ģimene apmetās vienā no tām. Tā Valērijas saime pirmo laiku tur dzīvoja. Šis posms bija ļoti smags, ēdiena tikpat kā nebija. Ka stāsta Valērija, arī paši vietējie iedzīvotāji dzīvoja diezgan nabadzīgi. Vēl jo vairāk- viss tika atdots uz fronti! Mamma pārdeva labākas mantas, lai būtu par ko sagādāt ēdienu. Gāja laiks! Ģimene

Valērija Zutis
Foto no Ozolaines
pagasta pārvaldes
2014.g. arhīva

sāka iekārtoties un viss jau būtu gājis uz labo pusi, bet mamma nomira un 4 bērni palika vieni paši. Valērija bija pati jaunākā atvase.

Laika gaitā bērni iekārtojās darbā. Brālis Viktors strādāja uz traktora ar piekabi, par ko saņēma pretī kādu ēdienu. Otrs brālis Jānis tika vietējā piena kombinātā, kur no seniem laikiem par direktori strādāja latviete. Viņa palīdzēja arī ar ēdamo, izrakstot kādus piena produktus. Māsa Vera sāka strādāt citā sovhozā, jo tur vairāk varēja nopelnīt. Kad Valērija jau bija vecāka, viņiem katru mēnesi bija pienākums iet uz atbilstošajām instancēm un atzīmēties, ka nekur nav aizbraukuši.

Valērijas ģimene Sibīrijā nodzīvoja 15 gadus. Valērija tur pabeidza vidusskolu. Bet lielākais pārdzīvojums un smagākā nasta, ka agri nomira mamma. Tēvs nomira vēl agrāk. Lai arī tēvs uz visiem laikiem tika šķirts no ģimenes tajā nelaimīgajā jūnija dienā Rēzeknē, tomēr kaut kādā veidā mammai ar tēvu, esot Sibīrijā, bija izdevies nodibināt saziņu un viņi sarakstījās. Bija zināms, ka viņš ir Kirovas apgabalā, nometnē. Gandrīz visi uz turieni aizvestie agri vai vēlū nomira, jo tur bija ļoti slikti apstākļi.

1956.gadā Valērija ar brāļiem un māsū tika izsaukti uz vietējo pārvaldi, kur tika paziņots, ka visas apsūdzības pret viņiem ir atceltas. Turpat viņiem tika iedotas arī pases. Valērija uzreiz zināja, ka brauks atpakaļ uz Dzimteni un pirmā arī atbrauca. Atceras, ka jaunākais brālis pavadīja viņu uz Kansku, un tur sākās mājupceļš. Maskavā viņu satika vecākā brāļa paziņas, kas arī bija izsūtīti, Valērija kādu brīdi pabija pie viņiem, pēc tam pārsēdās citā vilcienā un devās uz Latviju. Rēzeknē viņu sagaidīja tālie radi.

„Vara Talants 2018” Bērzgalē!

Bērzgales kultūras namā 9.martā pulcējās Rēzeknes novada skolu dziedātāji un dejojāji, lai piedalītos ikgadējā festivālā „Vara Talants 2018”. Šajā pasākumā katru gadu piedalās aizvien vairāk dalībnieku, kas liecina par festivāla īpašo popularitāti Rēzeknes novada skolēnu un jauniešu vidū. Sogad Talantu šovs pulcēja 45 izpildītājus un kolektīvus vairāk nekā 250 dalībniekus no dažādām Rēzeknes novada skolām, jauniešu centriem. Apbrīnojama priekšnesumu daudzveidība liecina par mūsdienu jaunatnes radošumu un vēlmi izpaust sevi dejās, dziesmās - šādi rādot savus talantus.

Liepu pamatskolas skolēni sagatavoja šim festivālam divus priekšnesumus: dziesmu un deju.

Ar priekšnesumu „Pirāti” uzstājās skolas deju grupa: Violeta Kuzņecova, Darja Kuzņecova, Oskārs Roma Rasouls, Alisa Rubļova, Agnese Kozlovskā, Loreta Runča, Viktorija Kozlovskā, Veronika Anosova, Aleksejs Kuznecovs, Diāna Pozdnaka un Kristaps Kaupers. Deju kolektīvs ir izveidojies tikai 2017.gada septembrī un apvieno jaunāko klašu skolēnus. Viņi visi ir jautri un enerģiski, labprāt iesaistās dažādās aktivitātēs un skolas pasākumos. Visus vieno aktīvs dzīvesveids un dejojtprieks.

Liepu pamatskolās 5. klases skolnieks Dainis Zūkovs skolu jaunatnes dziesmu, deju un prasmju

Foto: Ludmila Vinogradova

šovā „Vara talants” uzstājās ar latgaliešu tautas dziesmu „Oi, dziļa zīmena”, ko dziedāja bez muzikālā pavadījuma.

Pēc uzstāšanās Dainis teica, ka no uztraukuma viņam drebēja balss, kas tikai vēlreiz parāda to, cik grūti dažreiz topošiem māksliniekiem ir pārvarēt bailes un uztraukumu uz skatuves. Neviens liels un slavens mākslinieks nerodas „no zila gaisa”. Gribas Dainim novēlēt nepazaudēt mīlestību pret dziedāšanu, radoši augt un attīstīties tālāk.

Pasākuma dalībnieki ar prieku un entuziasmu atbalsta viens otru,

veidojot festivāla neatkarīgo gaisotni: draudzīgo un radošo. Profesionālā speciālistu komanda rūpējas, lai katrs dalībnieks uz skatuves justos kā īsts mākslinieks - ar gaumīgo muzikālo noformējumu un nevainojamo skatuves apgaismojumu.

Mums, savukārt, atliek tikai novēlēt, lai nākamgad festivāla dalībnieki vēlreiz satiekas uz „Vara Talanta” skatuves ar jauniem, vēl radošākiem un izcilākiem priekšnesumiem!

*Liepu pamatskolas skolotājas
Ludmila Vinogradova un
Ināra Blinova*

Par ciemiņiem Ozolaines pirmsskolas izglītības iestādē „Jāntārpiņš”

Februāra beigās un marta vidū Ozolaines pirmsskolas izglītības iestādē „Jāntārpiņš” viesojās ciemiņi. Pirmos, 28. februārī, savā bērnudārzā uzņēmām Rēzeknes novada pašvaldības pirmsskolas izglītības iestāžu vadītājus. Semināra tēma bija pirmsskolas izglītības iestāžu vadītāju novērtēšanas process iestādē. Tā kā

bērnudārza vadītāja Valentīna Mališeva piedalījies pirmsskolas iestāžu vadītāju novērtēšanas ekspertu kursos, viņa dalījās gūtajās zināšanās ar Rēzeknes novada kolēģiem par nepieciešamo dokumentu pārskatīšanu, labošanu un sakārtošanu.

Silmalas PII vadītāja dalījās pieredzē par pašvērtējuma ziņojuma sagatavošanu. Rādījām kolēģiem, kādus materiālus esam uzsākuši gatavot, lai no nākamā mācību gada varētu uzsākt realizēt jauno izglītības modeli. Kolektīvs saņēma daudzus atzinīgus vārdus par padarīto un arī jaukus novēlējumus turpmākajam darbam.

Savukārt 16. martā pie mums viesojās Rēzeknes novada pašvaldības Kaunatas, Mākonkalna un Čornajas pirmsskolas izglītības iestāžu pedagogi. Vizītes mērķis bija pieredzes apmaiņas pasākums. Mūsu bērnudārza skolotāji rādīja paveikto darbu, ko esam paveikuši,

gatavojoties jaunajam mācību saturam. Skolotājas stāstīja par savām darba metodēm. Visu iestāžu skolotājus vienlīdz uztrauc neziņa un nedrošība, ko rada pārmaiņas. Iestāžu pedagogi dalījās pieredzē, diskutēja par dažādu situāciju iespējamajiem risināšanas panēmieniem. Tapa daudz fotogrāfiju un protams, ceram, ka redzētais mūsu iestādē dos jaunas iedvesmas skolotāju darbā.

Izsaku lielu pateicību bērnudārza „Jāntārpiņš” kolektīvam par aktīvu darbu materiāltehniskās bāzes pilnveidošanā un jaunradē. Par oriģinālām idejām gan noformēšanā, gan metodisko materiālu izstrādē.

Lai pavasaris nes daudz radošu ideju mūsu darbam!

*Valentīna Mališeva
Ozolaines PII „Jāntārpiņš”
vadītāja
Mob.:28635261*

Auduma apdrukas tehniku apgūšana

Rēzeknes novada pašvaldības Izglītības pārvalde organizēja konkursu par finansējuma piešķiršanu materiālās bāzes papildināšanai vizuālās un vizuāli plastiskās un lietišķās mākslas aktivitātēm 2018. gadā.

Tā kā Liepu pamatskolā tiek realizēta pamatzglītības profesionāli orientētā vizuālās mākslas virziena programma, tad tika nolemts, ka šīs programmas ietvaros mēs varētu apgūt auduma apdrukas tehnikas. Līdz ar to radās projekts "Auduma apdrukas tehniku apgūšana".

Apdruka ir viena no senākajām auduma rotāšanas tehnikām. Daudzviet pasaulē materiālu, ko gatavo no īpašu koku mizām, tā saukto kokaudumu, sāka apdrukāt vēl ilgi pirms iemācījās aust.

Nav jābūt profesionālam māksliniekam, lai uz auduma radītu gleznu vai ornamentālu kompozīciju – apdruka izdodas katram.

Ja vecā divāna garlaicīgais mēbeļaudums uzden apnikumu, gultas apdilušie stūri sērīgi noplukuši vai arī, ja ir tikai vēlšanās atsvaidzināt pierastās telpas noskaņu, var to izdarīt pašam, apdrukājot audumu un pielietojot to telpu noformēšanai.

Auduma apdruka ir samērā jauns pašizteikšanās līdzeklis. Daudzās skolās tas ir jaunatklājums, tāpēc skolēni ir ļoti ieinteresēti apgūt šo mākslas veidu.

Šādas nodarbības palīdz veidot un atraisīt bērnu darbošanās gribu, palīdz praktiski pielietot zināšanas, kas iegūtas citos mācību priekšmetos, piemēram, mājturībā un vizuālajā mākslā.

Projekta ietvaros skolēniem tika dota iespēja apgūt auduma apdrukas

iešanas, viņi iepazinās un praktiski izmēģināja auduma apdrukas tehnikas.

Iegādājāmie nepieciešamo inventāru un materiālus: audumu, audumam paredzētas tekstilkrāsas, speciālu kontūrkrāsu, dažādu izmēru otiņas, šķēres. Dažādu veidu gofrēti papīri un kartoni tika izmantoti faktūru iegūšanai. Faskāls un limlentes bija vajadzīgi kā aizsērdes materiāli. PVA līme, karstās līmes stienīši un kartons tika izmantoti paraudziņu noformēšanai.

Pagaidām tika realizēta projekta pirmā daļa. Projektu nedēļas laikā skolēni iepazinās ar auduma apdrukas tehnikām, praktiski tās izmēģināja. Paraudziņus noformējām un no tiem izveidojām sienas dekoru, ko izmantojām skatuves noformējumam absolventu salidojuma vakarā.

Projekta realizācija turpināsies līdz 2017./2018. māc. gada beigām, lai skolēni varētu pilnveidot savas prasmes. Plānojam izveidot dekoru, ko varēs izmantot aktu zāles noformēšanā Latvijas simtgadei, kā arī katrs skolēns varēs radīt kaut ko savu, individuālu un oriģinālu, piemēram, apgleznot T-krekliņu apgūtajās tehnikās. Arī citus iegūtos izstrādājumus varēs izmantot skolas telpu noformēšanā, izstādēs.

Auduma apdruka ir ļoti aizraujošs process. Katram radošam cilvēkam ieteicams to izmēģināt. Šo tehniku apgūšana interesē daudzus, vairāki to izmēģina, tomēr tas ir dārgs process, ar kuru pastāvīgi nodarboties var tikai neliela daļa cilvēku. Tāpēc esam sevišķi gandarīti, ka mums tika dota tāda iespēja.

Nellijs Kotebo
Liepu pamatskolas
Vizuālās mākslas skolotāja

Bērnudārzā svinējām Vecvecāku dienu!

Katru gadu, līdz ar pavasara iestāšanos, Ozolaines pirmsskolas izglītības iestādē „Jāntārpiņš” svin Vecvecāku dienu! Šogad šie svētki notika 23.martā. Tas ir brīdis, kad visgaidītākie ciemiņi pie mums ir vectētiņi un vecmāmiņas. Jau labu laiku pirms svētkiem bērni gatavo dāvanas, mācās dejot, dziedāt un deklamēt dzejoļus. Lai gan ne viss izdodas līdzienī un kārtīgi, tas ir ikviena bērna pašu rokām radīts sirsnīgs pārsteigums vistuvākajiem.

Paldies visiem, kam izdevās izbrīvēt laiku un pabūt kopā ar saviem bērniem un mazbērniem svētku reizē.

Teksts un foto:
Valentīna Mališeva
Ozolaines pagasta
Pirmsskolas izglītības iestādē
„Jāntārpiņš” vadītāja
Mob.: 28635261
valentina.maliseva@saskarsme.lv

Vokālais ansamblis „Nadežda” ieskandina pavasara koncertu Audriņos

Pirmais pavasara mēnesis – marts iesākas ar skaistiem svētkiem – Starptautisko sieviešu dienu 8.martā. Šī diena ir gan slavēta, gan pelta, bet katru gadu no jauna tiek piedāvāti koncerti un dažādi pasākumi, veltīti Sieviešu dienai. Aptaujās cilvēki atzīst, ka tā ir vismīļākā svētku diena. Atbildēs ir atziņas, ka 8.marts nekad neiznīks, ja nu vienīgi tad, kad beigsies Mīlestība; ka šī diena dzīvo pati par sevi agri no rīta pirktajās tulpēs, kautros, domīgos smaides un labširdīgās acīs. Manā bērnībā klases puiši sveica meitenes, bija māmiņu pēcpusdienas, plaucējām bērzu zariņus un pūpolu pušķiņus, zīmējām un līmējām apsveikuma kartiņas. Tas bija ļoti mīli un sirsnīgi. Tie bija svētki, kas ar laiku pārauga pat valsts svētku brīvdienā. Brīvdienas vairs nav, bet svētki ir palikuši. Mīlestības nekad nevar būt par

daudz. Un laikā, kad vēl pavasaris

nav īsti atnācis, koki auklē savus pumpurus un zemē slēpjas sniegpulkstenītes un vizbulītes, priecāsimies par siltumniņu tulpēm un narcisēm, priecāsimies un dāvināsim cits citam prieku un

mīlestību.

10.martā vokālajam ansamblim „NADEŽDA” bija iespēja piedalīties pavasara koncertā Audriņos. Bija daudz emociju un daudz ziedu.

Ansambla vadītāja- Nadežda Osipova

Ozolaines pagasta komanda piedalījās pašvaldības darbinieku un iedzīvotāju sporta spēlēs Dricānos

Š.g. 2.martā Dricānos notika Rēzeknes novada pašvaldības darbinieku un iedzīvotāju sporta spēles, kur piedalījās komandas no 10 Rēzeknes novada pagastiem, 1 komanda no Rēzeknes novada pašvaldības pārstāvjiem un 1 viesu komanda no Norvēģijas. Šogad sporta spēlēs piedalījās arī Ozolaines pagasta komanda, sevi prezentējot ar nosaukumu "Ūzulainis marta kači" ("Ozolaines marta kači"). Sporta spēļu galvenais prezentācijas objekts bija ragavas, kas bija komandu mājasdarbs, gatavojoties pasākumam.

Pasākuma sākumā notika ragavu prezentēšana un parāde, bet turpinājumā 12 komandas sacentās 9 dažādās stafetēs. Rezultātā Ozolaines pagasta komanda izcīnīja godpilno 3.vietu stafetēs, kā arī ieguva vienu no 4 specbalvām, kas tika pasniegtas par visinteresantāk noformētajām ragavām un to prezentēšanu. Esam priecīgi un lepnī par saviem sasniegumiem!

Paldies Rēzeknes novada pašvaldībai un Dricānu pagastam par noorganizēto pasākumu, viesmīlību un uzmanību!

Liepu pamatskolas bērni muzicē Dricānos!

28. februārī Dricānu tautas namā Liepu pamatskolas muzicējošie un dziedošie bērni no folkloras kopas „Liepiņa” piedalījās ikgadējā konkursā „Klāberjakte” muzikantiem un „Dziedu dziesmu kāda bija” tautasdziesmu izpildītājiem.

Šis pasākums tiek rīkots ar mērķi, lai saglabātu mūsu dziedāšanas un muzicēšanas tradīcijas, ko piekopoši mūsu senči, lai attīstītu skolēnos dziedāšanas un muzicēšanas prasmes, kā arī pilnveidotu dziedātāju personības individualitāti un muzikalitāti. Tā kā tuvojās mūsu valsts simtgade, tad

tā ir laba dāvana, ko mūsu jaunā paaudze veltīt šim lielajam notikumam.

Sajos konkursos Liepu pamatskolu pārstāvēja muzikantu grupa, kurā Valērija Ivanova un Nadežda Harlamova spēlēja stabulītes, Valērija Gžibovska pārvaldīja

metalafonu un Dainis Zukovs sita bungas. Skanēja labi, jo žūrija šiem muzikantiem piešķīra 1. pakāpes diplomu. Arī mūsu dziedātāji labi uzstājās, jo Violeta Kuznecova un Dainis Zukovs ieguva 1. pakāpes diplomus, bet Karīna Orlova – 2. pakāpes diplomu.

Gribas novēlēt šiem bērniem neapstāties muzicēšanā, pilnveidot savas prasmes, gūt prieku un gandarījumu no tā, ko viņi dara, bet Violetai un Dainim-laī mazinās uztraukums un labi skan šī konkursa finālā Rīgā 22. aprīlī.

*Ināra Blinova
Liepu pamatskolas skolotāja*

Ozolaines pagasta bibliotēkā aprīļa mēnesis ir sācies ar 60 jauniem dailliteratūras darbiem latviešu un krievu valodā, kā arī ar jauniem tematiskajiem pasākumiem visu aprīļa mēnesi!

Grāmata ieņem svarīgu vietu daudzu cilvēku dzīvē. Tā ir vesela pasaule, kas ļauj katram lasītājam uzzināt daudz jaunas, noderīgas un interesantas informācijas. Grāmatu var izmantot dažādiem nolūkiem – gan izklaidei, gan zināšanu iegūšanai, gan atpūtai... Jebkura grāmata, lasīta jebkurā piemērotā

brīdī, ļaus izbaudīt to, ja lasītājs spēj pilnībā nodoties notiekošajam, kas valda grāmatas pasaulē... Jāatzīst, ka mūsu bibliotēkas lasītāji ar nepacietību gaida jaunas grāmatas un regulāri interesējas par

bibliotēkas fonda papildinājumiem. Tāpēc priecājamies, ka marta beigās bibliotēkas krājumus papildināja 60 jauni dailliteratūras darbi latviešu un krievu valodā. Grāmatas gaida savus lasītājus, lai pārsteigtu ar jaunām rindām, jaunu stilu, jauniem sižetiem! Pašreiz visas grāmatas ir izvietotas novitāšu izstādē, lai ikviens varētu izpētīt jaunievedumus un izvēlēties savai gaumei tikamākās grāmatas!

Tāpat aprīļa mēnesī bibliotēkā ir paredzēti vairāki tematiskie pasākumi. 5.aprīlī plkst. 15:30 notiks Lieldienu svinēšana "Lieldienu Saulas svētki", kuru ietvaros vēlreiz atcerēsimies Lieldienu tradīcijas, dalīsimies ar idejām Lieldienu svinību galdam, tāpat sacentīsimies mīklu minēšanā un dažādos konkursos. No 6.aprīļa līdz 1.jūnijam Ozolaines bibliotēkā turpinās izstāde un lasīšanas maratons "100 lasītākās grāmatas par Latviju", kura ietvaros turpināsim iepazīties un lasīt grāmatas par Latviju. No 20.aprīļa līdz 29.aprīlim Ozolaines bibliotēkā būs apskatāma izstāde "Mainās bibliotēka, mainās sabiedrība", kas noritēs Latvijas Bibliotēku nedēļas ietvaros. 24.aprīlī plkst. 15:40 bibliotēka aicina uz tematisko pēcpusdienu "Mans vaļasprieks – lasīšana". Bet 26.aprīlī plkst. 15:40 Ozolaines bibliotēkā notiks konkurss skolas vecuma bērniem "Zīmēsim ar peli!"

Ozolaines pagasta bibliotēka aicina lielus un mazus apmeklēt

bibliotēkas mājīgās telpas, lasīt grāmatas, žurnālu lappusēs gūt jaunas idejas ikdienai un svētkiem, meklēt noderīgu informāciju globālā tīmekļa plašumos un atpūsties no ikdienas steigas bibliotēkas tematiskajos pasākumos!

Lai mums visiem skaists, saulains, prieka pilns pavasaris!

*Antonina Dzene
Ozolaines pagasta
bibliotēkas vadītāja
Mob.:28839379*

OzO jauniešu aktivitātes aprīlī

Datums	Laiks	Aktivitāte
04.04.2018	15.00-19.00	Lieldienu aktivitātes
05.04.2018.	15.00-17.00	Gatavojamies IZKLAUSIES REDZĒTS šovam
06.04.2018.	18.00-22.00	IZKLAUSIES REDZĒTS + DISKOTĒKA
11.04.2018.	15.00—19.00	Putnu būrišu darbnīca
12.04.2018.	15.00-19.00	Gatavojamies velosezonai
14.04.2018.	9.00-12.00	Ziedu darbnīca I
18.04.2018.	15.00-19.00	Gardēžu pēcpusdienu
20.04.2018.	15.00-19.00	Radošo eksperimentu diena – alternatīvās puķu kastes
21.04.2018.	14.00-16.00	Lego robotikas Infostunda
22.04.2018.	9.00 – 17.00	LEGO robotikas turnīra apmeklējums Maltā
25.04.2018.	15.00-19.00	Filcēšanas darbnīca
26.04.2018.	15.00-17.00	Ziedu darbnīca II

P.S. Dažādu apstākļu dēļ aktivitāšu laiki var mainīties. Sekojiet līdzi WhatsApp vai Facebook!

AICINĀM IESAISTĪTIES LIELĀS TALKAS PASĀKUMOS!

Valsts simtgadē ikviens tiek aicināts piedalīties vides sakopšanas aktivitātēs, šogad pat divas reizes: 28.aprīlī Lielajā Talkā un rudenī cilvēki tiks aicināti vienoties kopā ar citām pasaules valstīm, kas 15.septembrī vienosies lielākajā kopīgajā dabas sakopšanas talkā pasaules vēsturē.

Lielajā Talkā, kā ierasts, visas Latvijas pašvaldības, kā arī iedzīvotāji, organizācijas un domubiedru apvienības rīkos vides sakopšanas un labiekārtošanas aktivitātēs, apliecinot to, ka Latvijai BŪT zaļai, jo mēs visi to vēlamies.

Ir taču patīkami gan pašiem atrasties, gan audzināt bērnus, gan sagaidīt ciemiņus sakoptā vidē, bet ar vienas valsts centieniem uzlabot vides situāciju nepietiek. Tāpēc Ozolaines pagasta pārvalde vēlas uzrunāt ikvienu iedzīvotāju un ciemiņu piedalīties sakopšanas darbos, lai sāktu straujas pārmaiņas ceļā uz tīrāku pasauli! Sāksim ar sevi!

Lūdzam izmantot iespēju un **7., 14., 21., 28., aprīlī no plkst. 9.00** sakopt savu mirušo piederīgo radniekus kapsētās. Ozolaines pagasta teritorijā atrodas 24 kapsētas un tās visas sakopt ir iespējams tikai ar iedzīvotāju fizisku atbalstu.

No 14.aprīļa - kopsim savas mājas, kāpņutelpas, pagalmus, piemājas teritorijas, ceļa malas utt.!

24.aprīlī no plkst. 12.00 - sakopsim Kampišķu vecitībnieku lūgšanas nama teritoriju! Tiek aicināti visi draudzes apmeklētāji!

24.aprīlī no plkst. 13.00, kopā ar Liepu pamatskolas skolēniem, sakopsim 2.pasaules kara Brāļu kapus (Kampišķos)!

25.aprīlī no plkst. 13.00 - kopā ar Ozolaines pagasta jauniešu klubu "OzO" sakopsim Runču kapličas teritoriju!

No 27.aprīļa plkst.15.00 līdz 30.aprīļa plkst.9.00 Pleikšņos, pagriezienā uz Dzirksteles ielu, tiks uzstādīts SIA „ALAAS” 7m³ kontainers, lai ikviens, kurš piedalīsies Lielās talkas sakopšanas darbos, varētu izmest atkritumus tieši konteinerī, nevis nomētāt maisus pa ielu malām.

28.aprīlī no plkst.9.00 - stihisko izgāztuvju likvidēšana visā pagasta teritorijā:

- Dzenos—ceļa malu sakopšana (virzienā uz Dzenu kapiem);
- Gaiduļos pie Gaiduļu ezera krasta;
- Bekšu ciemā, skvērs pie autobusu pieturas, virzienā uz Maltas pusi;
- Bekšu ciemā daudzdzīvokļu māju kūšu teritorija.

Ozolaines pagasta pārvaldē iespējams saņemt speciālus talkošanai paredzētus maisus, kuri šogad ir brūnā krāsā. Pieteikt maisus

var telefoniski, zvanot pa mob. tālr. 27870687.

Lielās Talkas dienā, 28.aprīlī, piepildītus atkritumu maisus Ozolaines pagasta pārvaldes darbinieki, algotie pagaidu sabiedriskie darbinieki un GMI personas iekraus traktortehnikas piekabē, lai BEZ MAKSAS izvestu tos uz SIA „ALAAS” izgāztuvi Krīževniekos. Citās dienās to izdarīt bez maksas vairs nebūs iespējams. Lūdzam iedzīvotājus to ņemt vērā un sakoptās vietas vairs nepiesārņot!

Par piepildītiem atkritumu maisiem un to atrašanās vietām lūdzam ziņot Ozolaines pagasta pārvaldei pa tālr. 27870687.

Iedzīvotājus aicinām apzināt piemēslotākās Ozolaines pagasta vietas un ziņot par tām pagasta pārvaldei, zvanot pa T.: 646404171 līdz 27.04.2018.

Sakopsim Ozolaines pagasta teritoriju visi kopā un uzturēsim to kārtībā! Cienisim citu darbu! Nepiesārņosim dabu!

OZOLAINE.LV

**BEZMAKSAS OZOLAINES PAGASTA PĀRVALDES
INFORMATĪVAIS IZDEVUMS**

Izdevums iznāk vienu reizi mēnesī
Tirāža: 300 eksemplāri

Izdevējs:

Rēzeknes novada pašvaldības
Ozolaines pagasta pārvalde
Reģ.Nr.: 90000014584
Adrese: „Lazdas”, Balbiši, Ozolaines pag.,
Rēzeknes nov., LV-4633
E-pasts: info@ozolaine.lv
Tālr./Fakss: +371 64640171
Web: www.ozolaine.lv

REKVIZĪTI:

Banka: A/S Swedbank
Swift kods: HABALV22
Konta Nr.: LV12HABA0551001660150

draugiem.lv/ozolaine

facebook.com/ozolainespagasts

twitter.com/ozolaine

instagram.com/ozolaine.lv

[youtube.com/Rēzeknes novada Ozolaines pagasta pārvalde](https://youtube.com/Rēzeknes%20novada%20Ozolaines%20pagasta%20pārvalde)

